

Китоби Юил ва Калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтум дар Лоадиқия — Шумораи сеюм

Токзори шароби сурх

Jeff Pippenger

2025-12-03

Мо мақолаи пешинаро бо ин савол анҷом додем: «Бо дар ҷояшон қарор доштани ин мафҳумҳо, метавон пурсид, ки чӣ гуна шуд, ки дар 9/11 китоби Юил ба он паёме табдил ёфт, ки Петрус дар Панतिकост муайян карда буд?»

Петрус муайян мекард, ки Юил дар рӯзи Панतिकост ба иҷро мерасид, ки он нуқтаи замонест, ки анҷоми мавсими Пантикостро нишон медиҳад. Дар мавсими Панतिकост дар оғоз зуҳури Рӯҳулқудс буд, ва сипас дар анҷом зуҳури бузургтари Рӯҳулқудс ба амал омад. Бо имон дарк намуда, ки ҳам Китоби Муқаддас ва ҳам Рӯҳи Нубувват Юилро ба замони борони охир татбиқ мекунамд, мо метавонем бидонем, ки китоби Юил дар 9/11 ҳақиқати ҳозира гардид; ва ҳар як унсури ин китоб мустақиман дар бораи таърихи нубувватие сухан хоҳад гуфт, ки аз 9/11 оғоз ёфта, то ба ҳафт балои охирин ва онҳоро низ дар бар мегирад, ки Юил онҳоро «рӯзи Худованд» меномад.

Чунон ки соли 1888 намунавӣ буд, дар 9/11 пешниҳоди паёми Лоудиқия ба ҳақиқати ҳозираи озмоишкунанда табдил ёфт. Ишаёё ҳамон паёмро дар боби панҷоҳу ҳаштум ба таври намунавӣ нишон медиҳад, ки дар он овози карнаймонанд ба қавми Худо гуноҳхон онҳоро ошкор месозад. «Рӯз»-е, ки Ишаёё дар он овози худро мисли карнай садо медиҳад, ҳамон рӯзе аст, ки ӯ суруди токзорро месарояд.

Дар он рӯз дар бораи вай суруд хонед: Токзори шароби сурх. Ман, ки Худованд ҳастам, онро нигоҳ медорам; ҳар лаҳза онро об медиҳам; мабодо касе ба он зиёне расонад, шабу рӯз онро посбонӣ хоҳам кард. Ғазаб дар Ман нест: кист, ки хорбуттаҳо ва хасҳоро дар ҷанг бар зидди Ман барпо кунад? Ман аз миёни онҳо хоҳам гузашт, онҳоро якҷоя хоҳам сӯзонд. Ё бигзор ӯ ба қуввати Ман даст ёбад, то бо Ман сулҳ кунад; ва ӯ бо Ман сулҳ хоҳад кард. Ў сабаб хоҳад шуд, ки онҳое ки аз Яъқуб меоянд, реша бигиранд; Исроил хоҳад шукуфт ва ғунча хоҳад баст, ва рӯи ҷаҳонро аз мева пур хоҳад кард. Ишаёё 27:2–6.

Исроили рӯҳонии муосир дар давраи борони охирин «шукуфа хоҳад кард ва навда хоҳад зад, ва рӯи ҷаҳонро аз мева пур хоҳад намуд», зеро борони аввал боиси навда задану шукуфтани гиёҳ мегардад, ва борони охирин мева ба бор меоварад. Вақте ки биноҳои Нью-Йорк дар 9/11 фурӯ рехтанд, фариштаи қавии Ваҳй боби ҳаждаҳ нузул кард ва борони охирин ба пошидан оғоз намуд. Дар он вақт посбонони Худо бояд ба калисои Лаодиқия карнай менавохтанд. Паёми Ишаёё, ки гуноҳхон қавми Худоро муайян месозад, ҳамчунин суруди токзори шароби сурх аст. Боби якуми Юил маҳз ҳамон паём аст.

Каломи Худованд, ки ба Юил ибни Фатуил нозил шуд.

Эй пиронсолон, инро бишнавед, ва эй ҳамаи сокинони замин, гӯш диҳед. Оё чунин чизе дар рӯзҳои шумо, ё ҳатто дар рӯзҳои падарони шумо, рӯй додааст? Аз ин ба фарзандони худ нақл кунед, ва фарзандони шумо ба фарзандони худ, ва фарзандони онҳо ба насли дигар.

Он чиро, ки кирми палмер боқӣ гузошта буд, малах хӯрд; ва он чиро, ки малах боқӣ гузошта буд, кирми канкер хӯрд; ва он чиро, ки кирми канкер боқӣ гузошта буд, кирми баргхӯр хӯрд.

Эй майнӯшон, бедор шавед ва гиря кунед; ва, эй ҳамаи нӯшандагони шароб, нола намоед, ба сабаби шираи нав; зеро ки он аз даҳони шумо бурида шудааст.

Зеро ҳалқе бар замини Ман баромадааст, қавӣ ва бешумор; дандонҳояш дандонҳои шер аст, ва дандонҳои осиеи ӯ мисли шери бузург аст. Ё тоқзори Маро хароб кардааст ва дарахти анҷири Маро пӯсткан кардааст; онро тамоман луч гардонида, партофтааст; шоҳаҳои он сафед шудаанд. Мисли бокирае, ки барои шавҳари ҷавонии худ палос бар миён бастааст, нола кун. Ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтанӣ аз хонаи Худованд қатъ шудааст; коҳинон, хизматгузорони Худованд, мотам доранд. Киштзор хароб шудааст, замин мотам мекунад; зеро ғалла нобуд шудааст, майи нав хушк гардидааст, ва равшан беҳол шудааст.

Эй барзгарон, шарманда шавед; эй тоқпарварон, нола кунед, барои гандум ва барои ҷав, зеро ҳосили саҳро нобуд шудааст. Тоқ хушк шудааст, ва анҷир пажмурда гардидааст; дарахти анор, ҳамчунин дарахти хурмо ва дарахти себ, балки ҳамаи дарахтони саҳро, хушк шудаанд; зеро шодӣ аз фарзандони одамизод пажмурда гардидааст.

Эй коҳинон, камар бибандед ва нола кунед; эй хизматгузорони қурбонгоҳ, фарёд бароред; биёед, эй хизматгузорони Худои ман, тамоми шабро дар палос бихобед; зеро ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтанӣ аз хонаи Худои шумо боздошта шудааст. Рӯзаро тақдис намоед, маҷлиси ботантанаро эълон кунед, пирон ва ҳамаи сокинони заминро дар хонаи Парвардигор Худои худ ҷамъ оваред, ва сӯи Парвардигор фарёд бароред: Во бар он рӯз! зеро рӯзи Парвардигор наздик аст, ва он мисли ҳалокат аз ҷониби Қодири Мутлақ хоҳад омад. Оё хӯрок пеши назари мо бурида нашудааст? Оре, шодӣ ва хурсандӣ аз хонаи Худои мо бардошта шудааст. Тухм дар зери кулӯхҳои худ пӯсидааст, анборҳо вайрону хароб гаштаанд, амборхонаҳо фурӯ рехтаанд; зеро ғалла хушк шудааст. Чӣ гуна ҳайвонот оху нола мекунад! рамаҳои говон саргардон шудаанд, зеро ҷарогоҳе надоранд; оре, галаҳои гӯсфандон низ хароб гардидаанд.

Эй Парвардигор, сӯи Ту нидо хоҳам кард; зеро оташ ҷарогоҳҳои биёбонро фурӯ бурдааст, ва шуъла ҳамаи дарахтони саҳро сӯзонидаст. Ҳайвоноти саҳро низ сӯи Ту фарёд мекунад; зеро наҳрҳои об хушк шудаанд, ва оташ ҷарогоҳҳои биёбонро фурӯ бурдааст. Юил 1:1–20.

Боби якуми Юил дар бораи вайроншавии тоқзори Худо сухан меронад. Ишаё «он рӯз»-ро ҳамчун рӯзе муқаррар месозад, ки борони охир оғоз меёбад, зеро наботот дар он рӯз ба шукуфтаи навда баровардан оғоз мекунад. Он чи Ишаё ба мо хабар медиҳад, ки қавми Худо «реша мегирад», «шукуфта, навда мебарорад» ва заминро аз «мева» пур мекунад,

таърихи тадричии се қадамро ба тасвир мекашад. Растанӣ дар замин «реша мегирад». Пас, «реша гирифтани» маънои бар замин истоданро дорад, ки он ошӯнаи поёнӣ ё таҳкурсист. Онҳое ки «аз Яқуб берун меоянд», «реша мегиранд» ва сипас «Исроил» хонда мешаванд. Онҳое ки аз таҷрибаи Лудикия берун меоянд, он гоҳ Филоделфиён номида мешаванд, гарчанде ки барои нигоҳ доштани он таҷриба пирӯзӣ дар як раванди озмоиш лозим аст, ки бо қонуни якшанбе ба анҷом мерасад.

Муносибати нубуввати Яқуб, (ғасбқунанда) ва Исроил, (ғолибиянда) нишон медиҳад, ки дар 9/11 онҳое, ки бо бозгашт ба асосҳо «реша медавонанд», дар ҳамон ҷо ва дар ҳамон вақт ба муносибати аҳд ворид мегарданд. Дар маънои нубувватӣ, иваз шудани ном рамзи аҳд аст, ҷунонки дар иваз шудани номи Абром ба Иброҳим, Сорой ба Соро, Яқуб ба Исроил ва дигарон дида мешавад. Дар он оят, онҳое ки дар 9/11 ба ҳақиқатҳо ва асосҳои қадимӣ бозгаштанд, ба муносибати аҳд ворид шуданд, ҳангоме ки борон ба падид овардани шукуфаҳо ва ғунчаҳо оғоз намуд. Ҳангоми қонуни якшанбе тамоми ҷаҳон аз «мева» пур хоҳад шуд, зеро он гоҳ борон бе андоза рехта хоҳад шуд.

Ишаъё бояд бо Ишаъё мувофиқат кунад, ва албатта бо ҳамаи пайғамбарони дигар низ, аммо Ишаъё бояд овози худро мисли қарнаи баланд кунад ва гуноҳҳои Адвентистони рӯзи ҳафтуми Лаодикияро дар заминаи суруди тоқзор ба онҳо нишон диҳад. Он сурудро Исо дар масали тоқзор суруд. Тоқзор Ёро ба ғиря овард, вақте ки Ё, барои охири бор пеш аз салиб, бар Ерусалим назар андохт; зеро медонист, ки Исроили қадим ба поёни муҳлати озмоиши худ расидааст ва ҳамчун қавми аҳди Худо қанор гузошта мешавад. Ҳамзамон Масех ба аҳд бо қавме дохил мешуд, ки аз тоқзори Худо самарҳои муносиб ба бор меоварданд. Ҳоҳ достони тоқзор дар бораи Ёшуаъ дар оғоз бошад, ҳоҳ дар бораи Исо дар анҷом, онҳое ки қавми аҳди нав гардиданд, намунаи саду чилу чор ҳазор буданд.

Масех дар бораи пешгӯии тоқзори Ишаъё сухан гуфтааст, ҳамчунон ки ҳоҳар Уайт низ гуфтааст.

«Масали тоқзор на танҳо ба халқи яҳудӣ тааллуқ дорад. Он барои мо низ дарсе дорад. Калисо дар ин насл аз ҷониби Худо бо имтиёзҳо ва баракатҳои бузург эҳсон ёфтааст, ва Ё интизор аст, ки ҷавоби муносибе ба ин дода шавад». Christ Object Lessons, 296.

Хондани он порчае, ки ба изҳороти охири аз Рӯҳи нубувват меорад, пандомӯз аст.

«Боби 23 — Тоқзори Худованд»

«Миллати Яҳуд»

«Масали ду писар пас аз он бо масали тоқзор идома ёфт. Дар яке аз онҳо, Масех аҳамияти итоатро пеши омӯзгорони яҳудӣ гузошта буд. Дар дигаре, Ё ба баракатҳои фаровоне, ки бар Исроил ато гардида буданд, ишора намуд ва дар инҳо талаби Худоро ба итоати онҳо нишон дод. Ё ҷалоли мақсади Худоро пеши назари онҳо гузошт, ки онҳо метавонистанд онро ба воситаи итоат ба иҷро расонанд. Пардари аз рӯйи оянда бардошта, Ё нишон дод, ки ҷи гуна, бо ноқомӣ дар иҷрои мақсади Ё, тамоми миллат баракати Ёро аз даст медод ва ҳалокатро бар худ меовард.»

«Марде соҳибхонае буд, — гуфт Масех, — ки тоқзоре бинонд, гирдогирди он деворе кашид, дар он чархушти ангур канд, бурче бино кард, онро ба деҳқонон ба ичора дод ва ба кишвари дуре равона шуд».

Тавсифи ин тоқзорро пайғамбар Ишаъё баён мекунад: «Акнун барои маҳбуби худ суруде дар бораи тоқзори маҳбуби худ хоҳам суруд. Маҳбуби ман тоқзоре бар теппаи бисёр ҳосилхезе дошт; ва онро девор кашид, ва сангҳояшро баровард, ва онро бо навъҳои беҳтарини тоқ шинонд, ва дар миёни он бурче бино кард, ва низ дар он чархуште барои ангур сохт; ва умед дошт, ки он ангур ба бор оварад». Ишаъё 5:1, 2.

«Деҳқон қитъаи заминеро аз биёбон интиҳоб мекунад; онро девор мекашад, пок месозад ва шудгор мекунад, ва бо тоқҳои баргузида мешинонад, ва ҳосили фаровонеро интизор мешавад. Аз ин қитъаи замин, ки аз замини бесамари киштнашуда бартарӣ дорад, ӯ интизор аст, ки бо нишон додани натиҷаҳои ғамхорӣ ва меҳнати ӯ дар парвариши он, барояш шараф оварад. Ҳамин тавр Худо қавмеро аз ҷаҳон баргузид, то ба воситаи Масех тарбия ва таълим дода шаванд. Набӣ меғӯяд: “Зеро тоқзори Парвардигори лашкарҳо хонадони Исроил аст, ва мардуми Яҳудо ниҳоли дилписанди Ӯ.” Ишаъё 5:7. Бар ин қавм Худо имтиёзҳои бузург ато намуда буд ва онҳоро аз некуии фаровони Худ ба таври ғаний баракат дода буд. Ӯ интизор буд, ки онҳо бо овардани самар Ӯро ҷалол диҳанд. Онҳо мебоист усулҳои Подшоҳии Ӯро ошкор созанд. Дар миёни ҷаҳони афтода ва шарир онҳо мебоист ҳислати Худоро намоёндагӣ мекарданд.»

«Ҳамчун тоқзори Худованд онҳо мебоист самаре ба бор оваранд, ки тамоман аз самари халқҳои бутпараст фарқ мекард. Ин қавмҳои бутпараст худро ба қардани шарорат таслим карда буданд. Зӯроварӣ ва ҷиноят, тамаъкорӣ, ситам ва ғасодкорӣҳои аз ҳама пурҳароб, бидуни ҳеч маҳдудият, ривож дода мешуданд. Беқонунӣ, пастӣ ва бадбахтӣ самарайи он дарахти фосид буданд. Дар муқоисаи ошкор, самаре, ки бар токи шинонидаи Худо ба бор меомад, бояд тамоман дигар мебуд.»

«Ба халқи яҳуд имтиёз дода шуда буд, ки ҳислати Худоро тавре намоёндагӣ намоёнд, ки он ба Мусо ошкор гардида буд. Дар ҷавоб ба дуои Мусо: “Ҷалоли Худро ба ман нишон деҳ”, Худованд ваъда дод: “Ҳамаи некуии Худро аз пеши ту хоҳам гузаронид.” Хуруҷ 33:18, 19. “Ва Худованд аз пеши ӯ гузашт ва нидо кард: Худованд, Худованд Худои раҳим ва шафиқ, пурсабр ва фаровон дар некуӣ ва ростӣ, ки барои ҳазорон кас раҳматро нигоҳ медорад, гуноҳ ва таҷовуз ва хатоҳоро меомурзад.” Хуруҷ 34:6, 7. Ин самаре буд, ки Худо аз қавми Худ меҳост. Онҳо мебоист дар покии ҳислатҳои худ, дар муқаддасии зиндагии худ, дар раҳму меҳрубонӣ ва дилсӯзии худ нишон диҳанд, ки “шариати Худованд комил аст, ҷонро бармегардонад.” Забур 19:7.»

«Тавассути халқи яҳудӣ мақсади Худо ин буд, ки ба ҳамаи халқҳо баракатҳои фаровон ато намоёнд. Тавассути Исроил бояд роҳ барои паҳн шудани нури Ӯ ба тамоми ҷаҳон омода карда мешуд. Халқҳои ҷаҳон, бо пайравӣ аз амалҳои фосид, маърифати Худоро аз даст дода буданд. Бо вучуди ин, Худо дар раҳмати Худ онҳоро аз ҳастӣ маҳв насохт. Ӯ қасд дошт, ки ба онҳо фурсат диҳад, то тавассути қалисои Ӯ бо Ӯ ошно гарданд. Ӯ муқаррар намуда буд, ки усулҳое, ки тавассути қавми Ӯ ошкор шудаанд, василае бошанд барои барқарор сохтани сурати ахлоқии Худо дар инсон.»

«Барои анчоми ҳамин мақсад буд, ки Худо Иброҳимро аз миёни хешовандони бутпарасташ даъват намуда, ба ӯ амр фармуд, ки дар замини Канъон сокин шавад. “Туро ба халқи бузург табдил хоҳам дод”, — гуфт ӯ, — “ва туро баракат хоҳам дод, ва номи туро бузург хоҳам гардонид; ва ту баракат хоҳӣ буд.” Ҳастӣ 12:2.»

«Авлоди Иброҳим, Яъқуб ва насли ӯ ба Миср фуруд оварда шуданд, то ки дар миёни он қавми бузург ва шарир усулҳои Малакути Худоро ошкор намоянд. Поквичдонии Юсуф ва кори ачиби ӯ дар нигоҳ доштани ҷони тамоми мардуми Миср тимсоли ҳаёти Масеҳ буд. Мусо ва бисёр касони дигар барои Худо шохидон буданд.

«Ҳангоми берун овардани Исроил аз Миср, Худованд бори дигар қудрати Худ ва раҳмати Худро зоҳир намуд. Аъмоли ачиби ӯ дар раҳиҳои онҳо аз бандагӣ ва муносибати ӯ бо онҳо дар сафарҳояшон аз тариқи биёбон танҳо барои нафъи ҳуди онҳо набуд. Инҳо бояд барои халқҳои гирду атроф ҳамчун дарси аён бошанд. Худованд Худро ҳамчун Худое ошкор сохт, ки болотар аз ҳар гуна қудрат ва бузургии инсонӣ аст. Оятҳо ва мӯъҷизоте, ки ӯ ба манфиати қавми Худ ба амал овард, қудрати ӯро бар табиат ва бар бузургтарини онҳое, ки табиатро мепарастиданд, нишон дод. Худо аз миёни сарзамини мағрури Миср гузашт, ҷунон ки дар айёми охир аз миёни тамоми замин хоҳад гузашт. Бо оташ ва тӯфон, заминларза ва марг, «МАН ҲАСТАМ»-и бузург қавми Худро наҷот дод. ӯ онҳоро аз сарзамини бандагӣ берун овард. ӯ онҳоро аз тариқи «биёбони бузург ва саҳмгин, ки дар он морҳои оташин, ақрабҳо ва хушксоӣ буд», роҳбарӣ кард. Тақрори Шариат 8:15. ӯ аз «санги саҳт» барои онҳо об баровард ва онҳоро бо «ғаллаи осмон» ғизо дод. Забур 78:24. «Зеро, — гуфт Мусо, — насиби Худованд қавми ӯст; Яъқуб ҳиссаи мероси ӯст. ӯ вайро дар замини биёбон ёфт, ва дар саҳрои харобу нолон; ӯ вайро ихота кард, ӯ вайро таълим дод, ӯ вайро ҷун гавҳараки чашми Худ нигоҳ дошт. Ҷунон ки уқоб лонаи худро бедор мекунад, бар болои бачагонаш пар-пар мезанад, болҳои худро мегустаронад, онҳоро мегирад ва бар болҳояш мебардорад, ҳамон тавр танҳо Худованд ӯро роҳбарӣ кард, ва бо ӯ ҳеҷ худои бегонае набуд». Тақрори Шариат 32:9–12. Ҳамин тавр ӯ онҳоро назди Худ овард, то ки онҳо ҳамчун дар зери сояи Ҳаққи Таоло сокин шаванд.»

Масеҳ роҳбари бани-Исроил дар саргардонии онҳо дар биёбон буд. Дар сутуни абр рӯзона ва дар сутуни оташ шабона пӯшида, ӯ онҳоро роҳбарӣ мекард ва ҳидоят менамуд. ӯ онҳоро аз хатарҳои биёбон нигоҳ дошт, онҳоро ба замини ваъда даровард, ва дар назари ҳамаи халқҳое ки Худоро эътироф намекарданд, Исроилро ҳамчун мулки баргузидаи Худ, тоқзори Худованд, барқарор сохт.

«Ба ин халқ ваҳйҳои Худо супурда шуда буданд. Онҳо бо аҳкоми шариати ӯ ихота гардида буданд, бо усулҳои ҷовидонии ростӣ, адолат ва покӣ. Итоат ба ин усулҳо бояд ҳимояи онҳо мебуд, зеро он онҳоро аз бо амалҳои гуноҳкорона набуд сохтани худ наҷот меод. Ва монанди бурче дар тоқзор, Худо дар миёни он замин маъбади муқаддаси Худро қарор дод.

«Масеҳ устои онҳо буд. Ҷунон ки ӯ бо онҳо дар биёбон буд, ҳамон тавр ҳанӯз ҳам бояд муаллиму роҳнамои онҳо мебуд. Дар хаймаи ҷомеъ ва маъбад ҷалоли ӯ дар шекинаи муқаддас, болотар аз курсии раҳмат, сокин буд. Ба хоҳири онҳо ӯ пайвасти сарвати

муҳаббат ва пурсабрии Худо зоҳир мекард.

«Худо хост, ки аз қавми Худ — Исроил — ситоиш ва ҷалоле падида оварад. Ба онҳо ҳар бартарии рӯҳонӣ дода шуд. Худо аз онҳо ҳеҷ чизе барои ташаккули ҳислате, ки онҳоро намоёндогони Ё гардонад, судмандро дарег надошт.

Итоаткории онҳо ба шариати Худо онҳоро пеши халқҳои ҷаҳон мӯъҷизаҳои шукуфой мегардонид. Ё, ки метавонист ба онҳо дар ҳар гуна қори ҳунармандона ҳикмат ва маҳорат бахшад, минбаъд низ Муаллими онҳо мемонд ва ба воситаи итоат ба қонунҳои Худ онҳоро шариф мегардонид ва боло мебардошт. Агар итоаткор мебуданд, онҳо аз бемориҳое, ки дигар халқҳоро азият меод, маҳфуз дошта мешуданд ва бо қуввати ақл баракат меёфтанд. Ҷалоли Худо, азамати Ё ва қудрати Ё, мебоист дар тамоми шукуфои онҳо ошкор гардад. Онҳо мебоист мамлақати қоҳинон ва амирон бошанд. Худо онҳоро бо ҳар василае фароҳам оварда буд, то ки бузургтарин миллат бар рӯи замин гарданд.

«Ба таври бисёр равшан Масеҳ ба воситаи Мусо мақсади Худоро пеши назари онҳо гузошта, шартҳои шукуфои онҳоро ошкоро баён намуда буд. «Ту қавми муқаддас барои Худованд Худои худ ҳастӣ», — гуфт Ё; «Худованд Худои ту туро баргузидааст, то барои Худ як қавми хос бошӣ, болотар аз ҳамаи халқҳое ки бар рӯи замин ҳастанд.... Пас бидон, ки Худованд Худои ту — Ё Худост, Худои амин, ки аҳд ва марҳаматро барои онҳое ки Ёро дӯст медоранд ва аҳкоми Ёро нигоҳ медоранд, то ҳазор насл нигоҳ медорад.... Пас аҳком, ва фароиз, ва аҳкоми довариро, ки имрӯз ба ту амр медиҳам, нигоҳ дор, то онҳоро ба ҷо оварӣ. Ва чунин хоҳад шуд, ки агар шумо ба ин аҳкоми доварӣ гӯш диҳед, онҳоро нигоҳ доред ва ба ҷо оваред, он гоҳ Худованд Худои ту аҳд ва марҳаматро, ки ба падаронат қасам хӯрда буд, барои ту нигоҳ хоҳад дошт; ва Ё туро дӯст хоҳад дошт, ва баракат хоҳад дод, ва афзун хоҳад гардонид: ҳамчунин самари батни туро, ва самари замини туро, гандуми туро, ва шароби туро, ва рағани туро, афзоиши қорвои қалони туро, ва рамаҳои ғусфандони туро, дар замин ки ба падаронат қасам хӯрда буд, то ба ту бидиҳад, баракат хоҳад дод. Ту болотар аз ҳамаи халқҳо баракат хоӣ ёфт.... Ва Худованд ҳар гуна бемориро аз ту дур хоҳад кард, ва ҳеҷ яке аз бемориҳои бади Мисрро, ки онҳоро медонӣ, бар ту нахоҳад гузошт». Такрори Шариат 7:6, 9, 11–15.

«Агар онҳо аҳкоми Ёро риоя мекарданд, Худо ваъда дода буд, ки онҳоро аз бехтарини гандум сер хоҳад кард, ва аз санг барои онҳо асал берун хоҳад овард. Бо умри дароз онҳоро қонеъ месохт, ва наҷоти Худо ба онҳо нишон меод.

«Ба сабаби нофармонӣ ба Худо, Одаму Ҳавво Аданро аз даст дода буданд, ва ба сабаби гуноҳ тамоми замин лаънатзада гардида буд. Аммо агар қавми Худо ба дастури Ё пайравӣ мекарданд, замини онҳо ба ҳосилхезӣ ва зебӣ барқарор мегардид. Худи Худо ба онҳо дар бораи қорқарди ҳок дастур дод, ва онҳо мебоист бо Ё дар барқарорсозии он ҳамқорӣ менамуданд. Ҳамин тавр тамоми замин, таҳти идораи Худо, ба дарси аёнии ҳақиқати рӯҳонӣ табдил меёфт. Чунон ки дар итоат ба қонунҳои табиӣ Ё замин ганҷҳои ҳудро ба вуҷуд меовард, ҳамон тавр дар итоат ба шариати ахлоқии Ё қилҳои мардум мебоист сифатҳои ҳислати Ёро инъикос менамуданд. Ҳатто бутпарастон бартарии онҳоро, ки ба Худои зинда хизмат мекарданд ва Ёро парастӣш менамуданд,

эътироф мекарданд.»

«Инак, — гуфт Мусо, — ман ба шумо фароиз ва аҳкомро таълим додаам, чунон ки Худованд Худои ман ба ман амр фармудааст, то шумо дар замин, ки ба он меравед, то онро соҳиб шавед, чунин амал намоед. Пас, онҳоро нигоҳ доред ва ба ҷо оваред; зеро ин ҳикмати шумо ва фаҳмиши шумо дар назари халқхост, ки ҳамаи ин фароизро хоҳанд шунид ва хоҳанд гуфт: “Ба ростӣ, ин халқи бузург қавме ҳаким ва соҳибфаҳм аст”. Зеро кадом халқе он қадар бузург аст, ки Худо ба онҳо ин қадар наздик бошад, чунон ки Худованд Худои мо дар ҳар чизе ки Ёро бихонем, ба мо наздик аст? Ва кадом халқе он қадар бузург аст, ки фароиз ва аҳкомаш ба монанди тамоми ин шарият, ки имрӯз пеши шумо мегузoram, чунин одилона бошад?» Такрори Шарият 4:5–8.

«Фарзандони Исроил бояд тамоми сарзаминро, ки Худо барои онҳо муайян карда буд, тасарруф менамуданд. Он қавмҳое, ки ибодат ва хизмати Худои ҳақиқиро рад мекарданд, бояд аз мулки худ маҳрум гардонида мешуданд. Вале иродаи Худо чунин буд, ки ба воситаи ошкор шудани ҳислати Ё тавассути Исроил одамон сӯйи Ё ҷалб гарданд. Даъвати Инҷил бояд ба тамоми ҷаҳон расонда мешуд. Тавассути таълими хизмати қурбонӣ Масеҳ бояд пеши назари халқҳо боло бардошта мешуд, ва ҳар кӣ ба Ё назар мекард, бояд зинда мемонд. Ҳамаи онҳое ки, мисли Роҳоби қанҷонӣ ва Рути мӯбӣ, аз бутпарастӣ ба ибодати Худои ҳақиқӣ рӯй меоварданд, бояд худро ба қавми баргузидаи Ё ҳамроҳ мекарданд. Чун шумораи Исроил меафзуд, онҳо бояд ҳудудҳои худро васеъ менамуданд, то он даме ки подшоҳии онҳо тамоми ҷаҳонро фаро мегирифт.»

«Худо меҳост ҳамаи халқҳоро зери ҳукмронии пурмарҳамати Худ биёрад. Ё меҳост, ки замин аз шодӣ ва осоиштагӣ пур гардад. Ё инсонро барои хушбахтӣ офарид, ва орзу дорад, ки дилҳои одамиро аз осоиштагии осмон пур созад. Ё меҳоҳад, ки оилаҳои заминӣ рамзи он хонаводаи бузурги осмонӣ бошанд.

«Аммо Исроил мақсади Худоро ба анҷом нарасонд. Худованд эълон намуд: “Ман туро токи начиб, тамоман тухми ростинон шинонда будам; пас чӣ гуна ту барои Ман ба наздаи фосиди токи бегона табдил ёфтаӣ?” Ирмӣё 2:21. “Исроил токи холист; вай барои худ мева меоварад.” Ҳушаъ 10:1. “Ва алҳол, эй сокинони Ерусалим ва эй мардони Яҳудо, илтимос, миёни Ман ва тоқзори Ман доварӣ кунед. Ба тоқзори Ман боз чӣ метавонист карда шавад, ки Ман дар он накарда бошам? Пас чаро, вақте ки Ман интизор будам, ки ангур оварад, ангури ваҳшӣ овард? Ва акнун биёед, ба шумо хоҳам гуфт, ки ба тоқзори Худ чӣ хоҳам кард: девори муҳофизати онро бармедорам, ва он фуру бурда хоҳад шуд; ҳисори онро вайрон мекунам, ва он поймол хоҳад гардид; ва онро вайрона мегардонам; на бурида хоҳад шуду на қандакорӣ хоҳад гардид; балки дар он хорҳо ва ҳасакҳо хоҳанд рӯид; инчунин ба абрҳо амр хоҳам дод, ки бар он борон наборонанд. Зеро ... Ё адолатро ҳуст, вале инак ситам; росткориро ҳуст, вале инак фарёд.” Ишаъё 5:3–7.»

«Худованд ба воситаи Мусо натиҷаи бевафоиро пеши қавми Худ гузошта буд. Бо сарпечӣ аз нигоҳ доштани аҳди Ё, онҳо худро аз ҳаёти Худо ҷудо месохтанд, ва баракати Ё наметавонист бар онҳо нозил гардад. «Хушёр бош», — гуфт Мусо, —

«мабодо Худованд Худои худро фаромӯш кунӣ, ба ин ки аҳкоми Ё, ва довариҳои Ё, ва фароизи Ёро, ки имрӯз ба ту амр мекунам, рӯя накуни; мабодо, вақте ки хӯрда сер шавӣ, ва хонаҳои некӯ бино карда, дар онҳо сокин шавӣ; ва вақте ки рамаҳоят ва галаҳоят афзун шаванд, ва нукраат ва тиллоят афзун гардад, ва ҳар он чи дорӣ афзун шавад; он гоҳ дили ту мағрур гардад, ва Худованд Худои худро фаромӯш кунӣ.... Ва дар дили худ бигӯӣ: Қуввати ман ва тавоноии дасти ман ин сарватро барои ман ба даст овардааст.... Ва чунин хоҳад шуд, агар Худованд Худои худро ба кулӣ фаромӯш кунӣ, ва аз пайи худоёни дигар рави, ва онҳоро хизмат намоӣ, ва ба онҳо сачда кунӣ, ман имрӯз бар зидди шумо шаҳодат медиҳам, ки шумо ҳатман ҳалок хоҳед шуд. Мисли халқҳои ки Худованд аз пеши рӯи шумо нест мекунад, ҳамон тавр шумо низ ҳалок хоҳед шуд; зеро ки ба овози Худованд Худои худ итоат накардед». Такрори Шариат 8:11–14, 17, 19, 20.

«Ин огоҳиро қавми яҳудӣ ба эътино нагирифт. Онҳо Худоро фаромӯш карданд ва имтиёзи волои худро, ки намояндагони Ё буданд, аз назар дур сохтанд. Баракатҳои, ки гирифта буданд, барои ҷаҳон ҳеҷ баракате наовард. Ҳамаи бартариҳои худро барои ҷалоли худ аз онӣ ҳеш карданд. Онҳо Худоро аз он хизмате, ки аз онҳо талаб мекард, маҳрум сохтанд, ва ҳамчунин инсонҳои ҳамнависи худро аз роҳнамоии динӣ ва намунаи муқаддас маҳрум карданд. Монанди сокинони ҷаҳони пеш аз тӯфон, онҳо ҳар тасаввуроти дилҳои бади худро пайравӣ карданд. Бо ҳамин онҳо чизҳои муқаддасро ба масҳара монанд сохтанд ва мегуфтанд: “Ҳайкали Худованд, ҳайкали Худованд, ҳайкали Худованд ин аст” (Ирмийё 7:4), дар ҳоле ки ҳамзамон ҳислати Худоро нодуруст муаррифӣ менамуданд, номи Ёро беҳурмат месохтанд ва қудсгоҳи Ёро палид мегардониданд.»

Боғдороне, ки бар тоқзори Худованд масъул таъин шуда буданд, ба амонати худ содик набуданд. Қоҳинон ва омӯзгорон мураббӣи вафодори мардум набуданд. Онҳо некуӣ ва раҳмати Худо ва ҳаққи Ёро ба муҳаббат ва хизмати онҳо ҳамеша пеши назари мардум нигоҳ намедоштанд. Ин боғдорон ҷалоли худро мечустанд. Онҳо мехостанд ҳосили тоқзорро аз худ кунанд. Қӯшиши онҳо бар он буд, ки диққат ва эҳтиромро ба сӯи худ ҷалб намоянд.

«Ҷуноҳи ин сарварони Исроил монанди ҷуноҳи ғунаҳкори оддӣ набуд. Ин мардон дар назди Худо зерӣ ӯҳдадорӣ басо ҷиддӣ қарор доштанд. Онҳо худро мутааххид сохта буданд, ки “Ҳамин тавр Худованд мегӯяд”-ро таълим диҳанд ва итоати қатъиро ба ҳаёти амалии худ ворид намоянд. Ба ҷои ин, онҳо Навиштаҳоро таҳриф мекарданд. Онҳо бар дӯши мардум борҳои гарон мениҳоданд ва маросимеро таҳмил мекарданд, ки ба ҳар қадами зиндагӣ мерасид. Мардум дар изтиробӣ доимӣ зиндагӣ мекарданд, зеро наметавонистанд талаботеро, ки раббӣи муқаррар намуда буданд, ба ҷо оваранд. Вақте онҳо номумкин будани рӯяи аҳкоми сохтани инсонро медиданд, нисбат ба аҳкоми Худо бепарво мегардиданд.

«Худованд ба қавми Худ таълим дода буд, ки Ё соҳиби тоқзор аст, ва ҳамаи дорони онҳо ба онҳо ба амонат дода шудааст, то барои Ё истифода шавад. Аммо қоҳинон ва муаллимони қори мақоми муқаддаси худро тавре ба ҷо намеоварданд, ки ғӯи моликияти

Худоро дар ихтиёр доранд. Онҳо ба таври мунтазам Ёро аз воситаҳо ва имкониятҳои, ки барои пешрафти кори Ё ба онҳо супурда шуда буданд, маҳрум месохтанд. Ҳирс ва тамаъи онҳо боис гардида буд, ки ҳатто назди бутпарастон низ хору залил шаванд. Ҳамин тавр, ба ҷаҳони ғайрияҳудӣ фурсат дода шуд, ки ҳислати Худо ва қонунҳои Подшоҳии Ёро нодуруст маънидод кунад.»

«Бо дили падарона, Худо бо қавми Худ таҳаммул кард. Ё ба василаи марҳаматҳои атошуда ва марҳаматҳои боздошташуда бо онҳо илтиҷо намуд. Бо сабр гуноҳҳои онҳоро пеши рӯяшон гузошт ва бо бурдборӣ мунтазири эътирофи онҳо монд. Анбиё ва фиристодагон фиристода шуданд, то даъвои Худоро бар деҳқонон таъкид намоянд; аммо ба ҷойи он ки онҳоро хуш пазиранд, чун душман бо онҳо рафтор карданд. Деҳқонон онҳоро таъқиб карданд ва куштанд. Худо боз фиристодагони дигарро низ фиристод, вале онҳо низ ҳамон гуна муносибатеро диданд, ки аввалинҳо дида буданд, фақат бо ин фарқ, ки деҳқонон нафрати боз ҳам қотелонадаре нишон доданд.»

«Чун василаи охирин, Худо Писари Худро фиристода, гуфт: “Писари Маро эҳтиром хоҳанд кард”. Аммо муқовимати онҳо онҳоро кинаҷӯ гардонид ба буд, ва онҳо дар миёни худ гуфтанд: “Ин ворис аст; биёед Ёро бидушем, ва мероси Ёро аз онҳо худ кунем”. Он гоҳ мо мекунем, то аз тоқзор баҳра барем ва бо меваи он ҳар чӣ хоҳем, бидунем.

«Сарварони яҳудӣ Худоро дӯст наметоштанд; бинобар ин, онҳо худро аз Ё ҷудо сохтанд ва ҳамаи талошҳои Ёро барои мусолиҳаи одилона рад карданд. Масеҳ, Маҳбуби Худо, омад, то ҳуқуқи Соҳиби тоқзорро талаб намояд; аммо тоқдорон Ёро бо тақбири ошкоро пешвоз гирифтанд ва гуфтанд: Мо наметоҳем, ки ин шахс бар мо ҳукмронӣ кунад. Онҳо ба зебоии ҳислати Масеҳ ҳасад мебуданд. Усули таълими Ё аз таълими онҳо ба маротиб болотар буд, ва онҳо аз муваффақияти Ё ҳарос доштанд. Ё онҳоро сарзаниш мекард, риёкориҳои онҳоро фаш месохт ва натиҷаҳои ҳатмии роҳи амали онҳоро ба онҳо нишон медод. Ин онҳоро ба дараҷаи девонагӣ меовард. Онҳо аз маломатҳои, ки наметавонистанд ҳомӯш созанд, дардманд мешафтанд. Онҳо аз меъёри баланди адолате, ки Масеҳ пайваста пеши назари онҳо мегузошт, нафрат доштанд. Онҳо медиданд, ки таълими Ё онҳоро ба ҷойе мегузорад, ки ҳудудҳои онҳо бараҳна хоҳад шуд, ва қарор доданд, ки Ёро бидушанд. Онҳо аз намунаи ростгӯӣ ва парҳезгории Ё ва аз рӯҳонияти воқеӣ, ки дар ҳар кори Ё зоҳир мешафт, нафрат доштанд. Тамоми ҳаёти Ё сарзанише бар ҳудудҳои онҳо буд, ва ҳангоме ки имтиҳони ниҳой фаро расид, он имтиҳоне, ки итоатро ба ҳаёти ҷовидонӣ ё ноитоати ба марғи ҷовидонӣ маъно медод, онҳо Қуддуси Исроилро рад карданд. Вақте ки аз онҳо хоштанд, ки миёни Масеҳ ва Бараббос интиҳоб кунанд, онҳо нидо карданд: “Бараббосро барои мо озод кун!” Luke 23:18. Ва ҳангоме ки Пилотус пурсид: “Пас бо Исо чӣ кунам?” онҳо бо ҳашми саҳт фарёд заданд: “Бигзор Ё маслук карда шавад.” Matthew 27:22. “Оё Подшоҳи шуморо маслук кунам?” — пурсид Пилотус, ва аз қонун ва сарварон чунин ҷавоб омад: “Ғайр аз Қайсар мо подшоҳе надорем.” John 19:15. Вақте ки Пилотус дастҳои худро шуста, гуфт: “Ман аз ҳуни ин Шаҳси одил беғуноҳам,” қонун бо тӯдаи ҷохил ҳамоваз шуда, бо ҳаяҷони шадид изҳор доштанд: “Ҳуни Ё бар гардани мо ва бар фарзандони мо бод.” Matthew 27:24, 25.»

«Ҳамин тавр, роҳбарони яҳудӣ интихоби худро карданд. Қарори онҳо дар китобе сабт гардид, ки Юҳанно онро дар дасти Нишинанда бар тахт дид, китобе ки ҳеҷ кас наметавонист онро бикшояд. Ин қарор бо тамоми қасдгирии худ дар он рӯз пеши назари онҳо зоҳир хоҳад шуд, вақте ки ин китоб аз ҷониби Шери қабилаи Яҳудо кушода шавад.

Қавми яҳудӣ ин ақидаро гаронмоя медонистанд, ки онҳо маҳбубони осмонанд ва бояд ҳамеша ҳамчун калисои Худо сарбаланд гардонда шаванд. Онҳо меғуфтанд, ки фарзандони Иброҳиманд, ва бунёди шукуфоии худ ба назарашон чунон устувор менамуд, ки заминро осмонро ба муқобилат меҳонданд, то онҳоро аз ҳуқуқашон маҳрум созанд. Аммо бо зиндагии бевафоёнаи худ онҳо худро барои маҳкумияти осмон ва барои ҷудой аз Худо омода месохтанд.

«Дар масали тоқзор, пас аз он ки Масеҳ амали авҷи шарорати онҳоро пеши коҳинон ба тасвир овард, Ӯ ба онҳо чунин савол гузошт: “Пас, ҳангоме ки соҳиби тоқзор биёяд, бо он боғбонон чӣ хоҳад кард?” Коҳинон ин нақбро бо тавачҷуҳи амиқ пайғирӣ мекарданд, ва бидуни он ки муносибати мавзӯро ба худ ба назар гиранд, ҳамроҳ бо мардум дар ҷавоб гуфтанд: “Он бадкоронро ба бадтарин тариқ ҳалок хоҳад кард, ва тоқзори Худо ба боғбонони дигар хоҳад супурд, ки меваҳои онро дар мавсимҳояшон ба Ӯ хоҳанд дод.”»

«Нодониста ҳукми ҳалокати худро бар худ содир карда буданд. Исо ба онҳо нигарист, ва зери назари нуфузкунандаи Ӯ онҳо дарёфтанд, ки Ӯ асрори дилҳояшонро меҳонад. Илоҳияти Ӯ бо қудрати ошкорона дар пеши онҳо дурахшид. Онҳо дар он боғбонон сурати худро диданд, ва беихтиёр нидо карданд: “Худо накунад!”»

Масеҳ бо ҷиддият ва бо андӯҳ пурсид: «Оё шумо ҳаргиз дар Навиштаҳо нахондаед: “Санге ки бинокорон рад карданд, ҳамон санги сари ғӯша гардид; ин аз ҷониби Худованд шудааст, ва дар назари мо аҷоиб аст”? Бинобар ин ба шумо меғӯям: Малакути Худо аз шумо гирифта шуда, ба қавме дода хоҳад шуд, ки самари онро ба бор меоварад. Ва ҳар кӣ бар ин санг афтод, шикаста хоҳад шуд; аммо бар ҳар кӣ он афтод, ўро ордвор хоҳад сохт».

«Масеҳ метавонист ҳалокати қавми яҳудро пешғирӣ кунад, агар мардум Ўро пазируфта буданд. Аммо ҳасад ва рашк онҳоро оштинопазир гардонд. Онҳо қарор доданд, ки Исои Носириро ҳамчун Масеҳ қабул нахоҳанд кард. Онҳо Нури ҷаҳонро рад карданд, ва аз он пас ҳаёти онҳо бо торикӣ, монанди торикии нисфишаб, фаро гирифта шуд. Ҳалокате ки пешгӯӣ шуда буд, бар сари қавми яҳуд омад. Ҳавасҳои шадиди ҳуди онҳо, ки идора нашуда буданд, боиси ҳаробии онҳо гардид. Дар ҳашми кӯр-кӯронаи худ онҳо якдигарро нест карданд. Ғурури саркашона ва яқравонаи онҳо ғзаби ғолибони румии онҳоро бар сари онҳо овард. Уршалим вайрон карда шуд, маъбад ба ҳароба мубаддал гардид, ва ҷои он мисли саҳро шудгор карда шуд. Фарзандони Яҳудо ба ваҳшатноктарин шаклҳои марг гирифтор шуданд. Миллионҳо нафар фурухта шуданд, то дар сарзаминҳои бутпарастон ҳамчун ғуломон хизмат кунанд.»

Ҳамчун қавме, яҳудиён дар иҷро намудани мақсади Худо ноком шуданд, ва тоқзор аз онҳо гирифта шуд. Имтиёзхое ки онҳо суиистифода карда буданд, ва коре ки онро ночиз

шумурда буданд, ба дигарон супурда шуд.

«Масали тоқзор на танҳо ба халқи яҳудӣ дахл дорад. Он барои мо низ дарсе дорад. Калисо дар ин насл аз ҷониби Худо бо имтиёзҳо ва баракатҳои бузург мукофотонида шудааст, ва Ӯ аз он ҳосили мутаносибро интизор аст». Christ's Object Lessons. 284–296.

Китоби Юил таърихи борони охиристо дар анҷоми ҷаҳон муайян мекунад. Борони охир паёми ниҳони хушдордиҳандаи Худо, яъне паёми фариштаи сеюми Ваҳй боби ҷордахум аст. Гарчанде ки борони охир паёми фариштаи сеюмро ифода мекунад, он ҳамчунин раванди иртиботи миёни Илоҳият ва инсониятро низ ифода менамояд, чунон ки ин ба воситаи рағбани тиллоии Закарё, боронҳои аввал ва охир, оташи қурбонгоҳ ва дигар намунаҳо рамзгузори шудааст. Борони охир на танҳо як паём ва раванди иртиботи миёни Худо ва инсон аст, балки он ҳамчунин ягона «методология»-и муқаддасшудаи омӯзиши Китоби Муқаддас аст, ки дар Каломии Худо устувор гардидааст. Он методология «сатр бар сатр»-и Ишаъёст, ки дар боби бисту ҳаштум омадааст.

Дар ибтидои Исроили қадим ва ҳамчунин Исроили муосир, Худо — «боғбон» — Исроилро «аз биёбон» берун овард. Ҳоҳ асорати ҷорсаду сӣ соли Миср бошад, ҳоҳ асорати асрҳои Ториқӣ аз соли 538 то 1798, Исроил аз «биёбон» берун оварда шуд, зеро «биёбон» рамзи ғулумӣ ва асорат аст. Ҳоҳ Исроили қадими асли бошад, ҳоҳ Исроили рӯҳонии муосир, Худо онҳоро аз асорати биёбон раҳо кард ва онҳоро «барпо» намуд, то «мулки баргузидаи Худ» — «тоқзори Худованд» — бошанд, ки даъват шудаанд қоҳинон ва шохзодагон бошанд ва ба онҳо имтиёзи намояндагии «каломи ваҳйи Худо» «супурда шуда буд». «Каломии ваҳй» барои Исроили қадим Шариат буд, ва барои Исроили муосир ҳам Шариат ва ҳам нубувватҳо.

«Худо калисои Худро дар ин рӯз, чунон ки Исроили қадимро даъват намуда буд, фаро хондааст, то ҳамчун нур дар замин биистад. Бо қорди пурқудрати ҳақиқат, яъне паёмҳои фариштаи яқум, дуум ва сеюм, Ӯ онҳоро аз калисоҳо ва аз ҷаҳон ҷудо кардааст, то ба наздикии муқаддас бо Худи Худ биёрад. Ӯ онҳоро амонатдорони шариати Худ гардонидаст ва ҳақоқиқи бузурги нубувватро барои ин замон ба онҳо супурдааст. Монанди каломии муқаддасе ки ба Исроили қадим супурда шуда буд, инҳо низ амонати муқаддасе ҳастанд, ки бояд ба ҷаҳон расонида шаванд. Се фариштаи Ваҳй 14 намояндаи он қавме мебошанд, ки нури паёмҳои Худро мепазиранд ва ҳамчун василаҳои Ӯ берун мераванд, то ин хушдорро дар саросари тӯлу арзи замин садо диҳанд». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 455.

Исроили муосир таъин гардида буд, ки нидои баландии фариштаи сеюмро зери қудрати борони охирин эълон намояд, дар ҳоле ки дар таҷрибаи шахсии худ зери қудрати Рӯҳулқудс хислати Масеҳро зоҳир месохт. Нидои баландии фариштаи сеюм дар вақти фурӯрезии борони охирин ба иҷро мерасад, дар замоне ки паёми бардурӯғи борони охирин дар бораи озоиштагӣ ва амният аз ҷониби табақае аз мардон пеш бурда мешавад, ки аз шароби Бобил маст шудаанд. Инҳо мастони Эфроими Ишаъё ва майнӯшони Юил мебошанд, ки шароби нав аз даҳонашон бурида шудааст. Онҳое ки паёми ҳақиқии борони охиринро қабул мекунанд, бо Дониёл, Мишоил, Ҳананё ва Азарё намояндагӣ шудаанд, ки ғизои Бобилиро

рад намуда, хӯроки осмониро пазируфтанд. Инҳо ҳамон яксаду чихилу чаҳор ҳазор мебошанд, ки суруди Мусо ва Барраро месароянд, балки ҳамчунин суруди тоқзорро низ, зеро масали тоқзор дар таърихи Мусо дар оғози муносибати аҳдии Исроили қадим ба иҷро расид, ва он бори дигар дар анҷоми муносибати аҳдии Исроили қадим дар таърихи Барра ба иҷро расид.

Суруди тоқзор бо он анҷом меёбад, ки ҳангоми ба издивоҷ бо Худованд даромадани қавми аҳди қадид, аз қавми пешини аҳд гузашта мешавад. Худованд аз назди онҳое, ки дар саргардонии чихилсолаи биёбон мурданд, гузашт ва ҳамзамон бо Ёхушаъ аҳд баст, дар айни ҳамон замон ки аз онҳое, ки бояд мемурданд, ҷудо мешуд. Худованд дар айни ҳамон замон, ки Исроили қадимро талоқ меод, қалисои масеҳиро ба никоҳи Худ мепаиваст. Алфа, ё таърихи ибтидо, бо Мусо намояндагӣ мешавад, ва омега бо Барра намояндагӣ мешавад. Таърихе, ки ҳар дуи онҳо намояндагӣ мекунанд, таърихи масали тоқзор аст; бинобар ин, суруди тоқзори Ишаъё ҳамон суруди Мусо ва Барра аст, ки Юҳаннои Ваҳнигор баён мекунад.

Мо ин андешаҳоро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Ин суҳанони Хоҳар Уайт нестанд, балки суҳанони Худованданд, ва паёмовари Ё онҳоро ба ман додааст, то ки ман онҳоро ба шумо бирасонам. Худо шуморо даъват мекунад, ки дигар бо Ё дар мақсадҳои муҳолиф амал накунад. Дастуроти бисёре дода шуд дар бораи одамоне, ки ҳудро масеҳӣ меноманд, дар ҳоле ки онҳо ҳислатҳои Шайтонро зоҳир мекунанд ва бо рӯҳ, суҳан ва амал ба пешрафти ростӣ муқобилат менамоянд, ва ба яқин дар роҳе қадам мезананд, ки Шайтон онҳоро дар он роҳ мебарад. Дар саҳтдилии дили худ онҳо ҳокимиятеро ба даст гирифтаанд, ки ба ҳеҷ вазҳ ба онҳо тааллуқ надорад ва набояд онро амалӣ созанд. Устои бузург мегӯяд: “Ман вожгун хоҳам кард, вожгун хоҳам кард, вожгун хоҳам кард.” Одамон дар Батл-Крик мегӯянд: “Маъбади Худованд, маъбади Худованд мо ҳастем”, аммо онҳо оташи оддиро ба кор мебаранд. Дилҳои онҳо ба воситаи файзи Худо нарма ва мутеъ нагардидаанд». Manuscript Releases, volume 13, 222.

«Сабри Худо мақсаде дорад, вале шумо онро барҳам медихед. Ё иҷозат медихад, ки чунин вазъияте пеш ояд, ки шумо бисёр меҳостед дертар онро пешгирӣ кунед, аммо он вақт аллакай дер хоҳад шуд. Худо ба Илёс амр фармуд, ки Ҳазоиلى бераҳм ва маккорро бар Сурия подшоҳ тадҳин кунад, то ки ӯ тозиёнае бар Исроили бутпараст бошад. Кӣ медонад, ки мабодо Худо шуморо ба фиребҳое, ки дӯст медоред, таслим накунад? Кӣ медонад, ки мабодо воизони содик, устувор ва ҳақиқӣ охири қасоне бошанд, ки ба қалисоҳои носипоси мо Инчили сулҳро пешкаш мекунанд? Эҳтимол вайронкунадагон аллакай зери дасти шайтон тарбия меёбанд ва танҳо мунтазири рафтани боз ҷанде аз байракбардоронанд, то ҷойҳои онҳоро бигиранд ва бо овози пайғамбари дурӯғин нидо кунанд: “Сулҳ, сулҳ”, дар ҳоле ки Худованд дар бораи сулҳ суҳан нагуфтааст. Ман кам гирия мекунам, вале акнун мебинам, ки ҷашмонам аз ашк тира шудаанд; ҳангоми навиштан ашқҳо бар қоғози ман мерезанд. Эҳтимол ба зудӣ ҳамаи нубувватҳо дар миёни мо ба поён расанд, ва овозе, ки мардумро ба ҷунбиш оварда буд, дигар хобҳои қисмонии онҳоро ноором насозад.»

«Вақте ки Худо амали ачиби Худро бар замин ба ичро оварад, вақте ки дасти муқаддас дигар сандукро набардорад, вой бар ҳоли мардум хоҳад буд. Эй кош, ту, ҳатто ту, дар хамин рӯзи худ, он чизҳое, ки ба сулҳи ту тааллуқ доранд, мешинохтӣ! Эй кош, қавми мо, чунон ки Нинве кард, бо тамоми қуввати худ тавба намояд ва бо тамоми дили худ имон оварад, то Худо ҳашми шадидаи Худро аз онҳо баргардонад». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 77.

«Агар шумо ба якравии дил дода шавед, ва ба василаи кибр ва худодилҳақ нишон додан айбҳои худро эътироф накунад, шумо зеро васвасаҳои Шайтон боқӣ хоҳед монд. Агар, вақте ки Худованд ҳатогҳои шуморо ошкор мекунад, шумо тавба накунад ё иқрор нанамоед, Ў дар тадбири илоҳии Худ шуморо бозу боз бар ҳамон замин хоҳад гузаронид. Ба шумо вогузошта хоҳад шуд, ки ҳатоҳое аз ҳамон хусусият тақрор намоед; шумо ҳамчунон аз ҳикмат маҳрум хоҳед монд, ва гуноҳро адолат, ва адолатро гуноҳ хоҳед хонд. Фаровонии фиребҳое, ки дар ин рӯзҳои охир ғолиб хоҳанд шуд, шуморо ихота хоҳад кард, ва шумо роҳбаронро иваз хоҳед кард, ва нахоҳед донист, ки чунин кардаед». Review and Herald, December 16, 1890.